

Donald Trump a reményt hozta el

2024 november 18. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A következő év olyan globális változásokkal kecsegtet, amelyekre régóta várunk.

Donald Trump nagyarányú gy?zelmér?l még sokáig olvashatnak majd a magyar sajtóban, így lapunkban is. Aligha véletlen tehát, hogy ezúttal valamifajta elemzésbe kezdünk. Most ugyanis, hogy egy hét elteltével bizonyos

---

er?vonalak és okok már világosabbak, mint a választás el?tt, érdemes számbavenni a gy?zelemhez vezet? legf?bb okokat.

Els?ként azt, hogy az amerikai választópolgárok h?sége az alkotmányhoz valószínűleg er?sebb a globalista propagandára való hajlamuknál. Ennek azért lehetett tétje, mert az Egyesült Államok az elmúlt négy évben kétségtelenül adminisztratív államként m?ködött.

A szövetségi ügynökségek munkatársai igyekeztek átvenni – de facto sokszor át is vették – az elnök alkotmányos jogköreit, valamint kisiklatták az amerikai demokráciát, mert állami döntéseket hoztak, holott erre semmilyen törvényi jogosultságuk nincs.

Az adminisztratív állam kiépítése természetesen már évtizedek óta zajlik, a demokraták mára minden létező kulcspozícióba a saját embereiket igyekeztek beültetni. A politikai döntéshozatal nem is annyira a kongresszusban és a képviselőházban, sokkal inkább különféle államigazgatási szervezetekben, ügynökségekben, nonprofit egyesületekben, bíróságokon, egyetemeken és a sajtóban zajlott – azokon a színtereken, ahol a Biden-adminisztráció er?sebbnek és legy?zhetetlenebbnek hitte magát.

Trump mostani gy?zelme óriási csapás a vélelmezett liberális szupremáciára, a következő négy évben ugyanis a republikánus elnök minden bizonnyal széttűzza, de legalábbis megrendíti a fenti hatalmi monopóliumokat.

Ennek törvényi garanciája az volna, ha mind a szenátusban, mint a képviselőházban republikánus többség lenne (e sorok írásakor még nincs hivatalos végeredmény), mert ebben az esetben az elnöki jogosítványokkal együtt példátlanul nagy er?höz jutnának az amerikai konzervatívok. A szavazópolgárok talán tudták, talán csak érezték, hogy az adminisztratív állam kiépülésével egyéni és közösségi jogait, szuverenitásukat soha nem tapasztalt veszély fenyegeti – mindenestre az alkotmányt és a nemzeti szuverenitást, nem pedig a titkos szuperállamot választották.

Látványos vereséget szenvedtek a demokraták olyan életkori, nemi, etnikai csoportokban is, amelyeket papírforma szerint nyerniük kellett volna. Mi most csak beszéljünk a latin szavazókról és a „rozsdáövezet” lakóiról, két olyan közösségről, amelyeket Harrisnek feltétlenül meg kellett volna szólítania. El?zetesen, még Biden lemondásakor egyáltalán nem t?nt reménytelen vállalkozásnak az sem, hogy a demokraták esetleg elhódítják Texast és Floridát. Ebben az esetben Harris nem függött volna olyan mértékben a csatatérállamoktól, hiszen az említett két állam elektorszáma igen magas, sokat hozott volna a konyhára.

A demokrata reményeket növelte, hogy 2020-ban Texasban Biden majdnem beérte Trumpot, Floridában pedig az er?s republikánus kormányzó ellenében is remélhetek valamit a demokraták a hurrikán okozta válsághelyzet miatt. Ehhez képest Trump végül nagy fölényrel nyerte mindkét államot, els?sorban azért, mert a latin-amerikai származású texasiak, illetve a floridai kubaiak ahhoz eléggé nagycsaládosok, katolikusok és hagyománytisztelőek, hogy átlássanak Harris üres lózungjain. A „rozsdáövezetben” id?közben több csatatérállam is f?szerepet kapott. Itt végül az derült ki, hogy Trumpnak 2024-ben sokkal több a híve a fehér munkások között, mint Harrisnek. Összességében tehát kiderült, hogy sem a latin, sem a fehér munkások számára semmilyen érdemi ajánlatot nem tudtak tenni a demokraták, ez pedig végül halálos mérlegnek bizonyult Harrisék számára.

?szintén beszélni kell arról is, hogy Kamala Harris egyszer?en rossz jelölt volt. Az Egyesült Államokban alighanem egy kiváló adottságú, okos és ravasz n?t fognak majd els? ízben megválasztani, nem pedig a két lábon járó unalmas középszert. Harris továbbá nem fehér, hanem színes b?r? és indiai származású, a nagyvárosokon kívül ez sem mindenütt a legjobb ajánlólevél. Arról se feledkezzünk meg, hogy a politikailag évek óta impotens Joe Biden túl kés?n vették le a sakktabláról, Harris pedig már nem lehetett felépíteni.

Éppen ezért konkrét terveket, jövőképet és stratégiát sem vázolt, míg Trump semmi másról nem beszélt, csak ilyesmiről.

Harris azonkívül a megtestesült washingtoni elitista, alelnökségéről még a szakért?k sem tudtak két értelmes mondatot kibögni, miközben Trump továbbra is az amerikai álom megtestesít?je, aki ráadásul kellemes emlékeket hagyott hátra gazdaságilag prosperáló, békés elnöki id?szakáról.

Végezetül két fontos témát Harris alapszinten sem tudott kezelni: a bevándorlást és a munkahelyteremtést. Ezekben viszont Trump valóságos szakért?, 2016-os és mostani kampányát is jelent?s részben erre a két témára építette.

A demokrata bukás háttérében új elemként jelent meg, hogy a demokraták nem tudták önmagukat választási párttá szervezni. Olcsó hatásmechanizmusaik, gyér üzeneteik, ideológiai rögeszméjük miatt idejekorán beragadtak a saját kalitkájukba. A republikánusok azonban már a jelöltállítás idején eldöntötték egymás között, hogy Trump tényleges esélyese az elnökválasztásnak, így tényleges kihívója nem is maradt a politikai jobboldalon. Aki bírálta, megjegyzéseket tett rá, időközben elhalkult, esetleg az alelnökének szegődött, vagyis a párt mai és leendő nagyágyúit is elfogadták személyét és politikáját.

Trump köré továbbá mozgalmat vontak az amerikai konzervatívok, és ha a mostani győzelem valamennyi tényezőjét megvizsgáljuk, ezt érezzük a leginkább döntőnek. Hosszú éveken át egyben maradt a tábor, jelöltgyűlésekre jártak, olvasták a jobboldali portálokat, élénk társasági életet éltek, jól mozgósítottak, eljutottak olyanokhoz, akiknek az életkörülményeit, problémáit a demokraták egyáltalán nem ismerték.

Az Orbán-kétharmadok és Donald Trump nagy visszatérése nem önmagából kifejlődött csoda, valójában az összefogás és a hálózati építkezés remek példái.

A nyugati világ jobboldali pártjainak muszáj milliók számára vonzóvá tenni a szuverenista, nemzeti politikát, a jó hír pedig az, hogy ennek a módszertana világos és megvalósítható. Mostantól mindenki az Egyesült Államokat figyeli éber tekintettel, egészen biztos ugyanis, hogy 2025 olyan globális változásokkal kecsegtet, amelyekre régóta várunk. Szerencsére az álomból együtt sikerült kilépni, és Donald Trump második elnöksége az újrakezdés és a remény négy esztendeje lesz valamennyiünk számára.

Szentesi Zöldi László

www.magyar nemzet.hu

Ajánló